

Næringsfattens albeles falder bort, ikke kunne sættes i Skat for den Næring, de drive, og jeg synes derfor, at der altsaa er Grund til at tilføie en Bestemmelse i Loven, hvorefter flige Institutioner kunne komme ind under Formue- og Leilighedsfatt, da ellers adskillige Kjøbstæder ville paaføres en ikke ganske ubetydelig Afgang i Statter. Hvad jeg ibrigt kunde have at bemærke ved Lovforslaget, er allerede udtalt af andre Talere, og jeg vil derfor ikke opholde Thingets Tid, men blot bemærke, at jeg i det Hele taget maa hilse Loven som et meget væsentligt og, som jeg troer, meget heldigt Fremskridt i Kjøbstædernes kommunale Forfatning.

G. M. Jespersen: Jeg anerkjender det høist Onstelige i en Regulering af Kjøbstædernes kommunale Bestatningsforhold ved Lov, og at det foreliggende Lovudkast danner et fortrinligt Grundlag herfor, selv om der med Hensyn til nogle af Bestemmelserne kunde være Noget at indvende. Naar jeg paa den ene Side er enig med den ærede Indenrigsminister i, at det ved denne Sags Behandling ikke er rigtigt at indhente Erklæringer fra alle Kommunalbestyrelserne omkring i Landet, saa troer jeg paa den anden Side, at han ikke vil mislignende os, om vi med Hensyn til Overveielser af en for Kjøbstæderne saa overordentlig vigtig Sag vel kunne have Betænkelighed ved at gaae for hurtigt tilværks — og det er at gaae hurtigt tilværks, hvis denne Sag skal bringes til ende i denne Samling. — Jeg troer ikke, at den ærede Minister vil mislignende os, om vi paa Grund af Sagens særdeles Vigtighed finde det rigtigt at give os god Tid til en nøie og grundig Overveielse, selv om heraf maatte flyde, at Loven ikke blev endelig færdig i denne Samling. Spørgsmaalene ere af den Natur, at vi vel kunne behøve at funde os, at der vel turde være Anledning til, at den offentlige Mening, den offentlige Drøftelse af disse Spørgsmaal fik Leilighed til at gjøre sig gjældende, hvad den hidtil ikke har, forinden vi her tage endelig Bestemmelse om disse for Kommunerne saa særdeles vigtige Spørgsmaal. Hvad nu Hovedspørgsmaalet i det foreliggende Lovforslag angaaer, det nemlig at fixere Kommuneskatterne paa faste Eiendomme, da kan jeg vel have no-

gen Betænkelighed derved, støttet paa den Betragtning, at der er Sandsynlighed for, at Kommuneskatterne i den forestaaende Fremtid ville stige, i Forbindelse med det, som er gjort gjældende i Motiverne til Udkastet, at det er af stor Vigtighed for Kommunerne, at en ikke altfor ringe Deel af deres Udgifter udredes af de faste Eiendomme. Der kunde vel være nogen Frygt for, at den fixerede Deel paa de faste Eiendomme kunde blive noget for ringe i Forhold til Fremtidens Kommuneskatter; men jeg erkjender dog, at den Betænkelighed, som man, hentet herfra, fra andre Sider af Salen har havt ved at slaae Afgifterne fast, er underordnet i Sammenligning med det betydelige Gode, der vindes for Eiendommens Værdi i Handel og Wandel. Saaledes som Forholdene nu ere, veed man jo, at enhver Kjøber af en Eiendom, og endnu mere enhver Kreditor, enhver Mand, der ublaaner Penge paa faste Eiendomme i Kjøbstæderne, tager ikke blot Hensyn til de kommunale Byrder, som de ere nu, men gaaer ud fra, at de ville blive ikke ubetydeligt større; paa Grund af denne Usikkerhed holde mange Kjøbere sig tilbage, og holde endnu mange flere Folk sig tilbage fra at ublaane Penge i disse Eiendomme, og der er derfor især efter Pengekrisen i 1857 indtraadt en saadan Usikkerhed i disse Forhold, at man maa være den ærede Indenrigsminister særdeles taknemmelig for, at han er kommen med en Lov, hvorved der paa en naturlig Maade — thi paa en unaturlig Maade ønsker jeg ingen Forandring i saa Henseende indført — sættes en Grændse for denne Valen af Eiendommens Værdi, hvorved der gives et naturligt Støttepunkt for Eiendommens Værdi i Handel og Wandel, saa at de paa en naturlig Maade kunne faae en forøget Værdi, hvilket ikke kan Andet end være til Gavn og Velvære for det Almindelige.

Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds (Jacobsen), som er særdeles sagkyndig i disse Forhold, har idag udtalt sig imod denne Fixeren. Han har for det Første gjort gjældende, at Eiendomsbesidderne ikke kunne have Ret til at faae Afgiften slaaet fast; deri har han fuldkommen Ret, men man gjør det heller ikke, fordi man mener at ville begunstige dem, men man gjør det, fordi det almindelige